

DOBLER ANITA

Fáradt vagyok...

Fáradt vagyok, hagyj pihennem,
olcsó vagyok,
hát eladtam magam.
Fáradt vagyok, üres bókot
se keresve hagyj el engem,
mocskos vérem
forr lankadatlan.
Fáradt vagyok, hagyj álmodni,
árnyék imbolyog
üres szemekbe veszve,
Hol szél fúj
hol homály nyúl,
nem maradtunk eleresztve.
Fáradt vagyok, vágyom kegyelmed,
e sorsrontó időnek dőlve
évek, porban összenőve.
Fáradt vagyok, legvadabb
föld-ízéből kortyolok egy nagyot,
súlytalan testembe tövig
félíg megfojt, de lám
csontom sem török.
Vastag hólepel,
szótlan, kusza reggel,
érteni vélem:
ez panaszdal,
hagyd meg nekem
telj be most csak azzal.
Hős ünnepre koszorút viszek,
vizes testem agg terhekre
mázsát rakott,
hagyj engem... engedj el,
mert nagyon fáradt vagyok.

Reggel

Gyanútlan arccal, mint egy gyermek
egy sötét szobában,
így köszönt a mogorva reggel.
Levegőbe vesznek párás hangjai,
halántékomba nyomja testét,
könnyörgésük esd bocsánatért,
gyászos jelei ők
befulladva e szűz pillanatba.
Valami titkos szekta
írta koreográfia,
már nincs kitől elköszönni,
lassan pengeti gitárját,
s nyomát nem takarja semmi.
Ez erkölcstelen, hamis
s nem iszik pertut velem,
izzadó testemre omló hab,
fehér szárnya hozzám tapadva
lassan megpihen.
Pontosan eltalál, megnéz,
és rám is köszön,
szilárd ölén lebegtet
kis gonosz törpe,
csókot lehet számra
a gonddal teli csönd.

Győző emlékére...

Kezed ott maradt végleg a csillagfalon,
nézd... virágok, virágok hullanak,
s világok, álmok vesznek
pogányok imát mondanak.
Nem idézhetek már belőled

hangod, arcod évekkal ezelőtt
hamis kis titok, mi volt utadban?
Én félve félrelépek...
Összezavarsz, hisz nem talállak
e hideg rengetegben,
add vissza rózsám,
s kacagj a szemembe.
Mondd, hogy csak vicc volt,
s én majd haragszom érte,
ne legyél hitvány por,
majd nevetünk: megérte?
Pillanatban halt végső gyászunk
lökdel így gondolatban,
fiam könnye fájón
szakít rést faladban.
Nem szólsz... hiába is várja,
aludj hát, álmodj szépet,
álmodj – fiam barátja.

Ráncaim...

Hogy miért van oly távol,
mikor még minden ment magától,
mikor mosolyod kárpótolt
mindenért,
mint töredék lepergett
reménytelen láthatárról.
Ráncos testem csapzott
partra taszítja neved,
s én nem tudom,
mi legyen így veled,
ha nem kéred, hogy
múljon el a csönd,
átvészeljük ketten

a végtelent.
Mint egy varázslat,
hozzám odaverődik,
hanyatt terültek az
este elaggott mindent-tudói,
látod lényegét,
amit kaptam tiszta örömmek,
az átokrágta, hamis, az durva,
vékony hangon csábít
egy már szürkületben sem szép,
kivénhedt kurva.

Megyek tovább...

Ha maga elé állít az Isten,
mit mondok majd neki?
S tegezhetem? Vagy tétlen
vétlen sunnyog észrevétlen,
tudatlan menthetem árnyékát,
édes titkát, végtelen',
s majd azt kapom, amit?
Szégyene az időnek
megkaparja lejárt órák,
bölcsőm ringatja valami.
Ami enyém, kezemben
összefonnyad, mint vénlány,
ha szeretne engem
talán még visszaránt.
Megyek tovább, s gyermeki
lényem mosdatlan kéjjel
maga mellett
üres helyet kínál.
Levelet írok Anyámnak,
de már nem kapja meg,

tökéletlen világom
kitanult mestersége ad nekem
békés, sötét nyughelyet.
Körülkarolt a fény
ezt vétek bántani, ha már
beleveszve szelíd a reggel,
érthetetlen firka falamon,
így engedlek el, menj...
csak így mehetsz tovább.

Eső...

Dallamban zengenek
kezeden ujjaim,
véggépp elveszítem létem,
a hús ez, ami fáj,
ugrásra készen köröttem
kering a homály.
Eső veri ablakom,
kinyitni nem tudom,
nem tudok mást:
csak hallgatom.
De egyre veri, ököllet
ostromolja kétségbeesetten,
csak kívánnom kéne,
hogymaradjon csendben.
Nem térhetek vissza a mába,
kitört ablakok udvarába.
Milyen hang jön át az esőben,
ködöt nyitó ázott redőben?
Csak várok, várok, meghal a nap
vélt valóságában,
de jó nekem itt...
száraz kis aranykalitkámban.

Ócska téma...

Ócska téma ez, kopott fonal,
mely kelő napot fintorít,
üvegszerű csókom túljutott
végre Isten-csókjain,
s én hallgatok:
ősi törvényeink szerint.
Hisz anya vagyok,
- mindenek felett,
hát nézd... vergődök, én fiam,
így ünneplem létedet.
Maroknyi por vagyok,
s nem is vágyom másra,
nyugtalanság tipor meg,
kehes gebémen vágatok
kétes múltú éjszakámba.

Sóhaj...

Vacogó gyermekként
kuporgok a sarokban,
bűzös levegő
nádfedeles háza,
ki látja, ma
ingyen megtalálja.
Megkékült ajkam csókolja
az osonó éjszakát,
homlokomra nyomta
titkos talizmánját.
Gyermekeit elveszítve
nem viheti görcsös
fájdalmát tovább,
suttogó madarak hangja,

mint hamu hull alá.
Ledőlök álmodni egyet,
mélyet sóhajt az éj,
felém biccenti
nehéz fejét a Hold,
kicsit nézelődik,
s kitörli szeméből
a megbánás kövét.

Kisvirág...

Simítom kezed,
én bukott kisvirágom,
szirmom, eltévedt vérem,
jöjj búbanat...
Simítom arcod
Istennek tetsző szavakkal,
földbetiport vágyak
szállnak millió darabbal.
Megölellek,
ne váljunk el haraggal.
S az éj, ha görcsös ujját
ajkamhoz szorítja,
nevetséges vagy – mondja –,
maradj csak imáim
ócska rongya.
Tisztesség?
– ez a nagyok gondja.
Valóságot játszó
napok olcsó bolondja.
Hisz elveszítheted,
viszonylagos a lét,
kábitószer, mely
orvul hiteget,

s kiáltja: bátor légy!
Mert számon kérik mosolyodat,
itt minden gyanús, ami fáj,
s én mennék, mennék,
leszegett fejjel veled mennék,
de késő már...
maradni muszáj.

Kicsi vers...

Semmi sem az, amit várunk,
szaladnék magam után,
helyükre zökkennek a dolgok,
csak nem éljük túl
ezt a zuhanást.
Szébbé tesz ez az ünnep,
halhatatlan leszek,
de még félek a sötétben,
tiszteséges dolgok ezek,
szépen, egymásra terítve.
Felkap szárnyain a csönd,
tudja: vége a nyárnak,
s úgy tesz, mintha szeretne,
földig hajolva csókol kezét,
mint bárónőt – úgy köszönt.

Ha volna még...

Ha titkolna még valamit a mogorva reggel,
mikor alig pislog, s körbevánszorog,
ha volna még teljes sötét, egy átok
ha lepereg rólad, s nem jó, nem is rossz –
de e metsző, zord időben megmelegít
foszlott – kényszerzubbonyom.